

JOHN KEATS

(1795-1821)

Aznap íródott, amikor Leigh Hunt úr elhagyta a börtönt

Mert hízelgők közt szólott igazat
az államról, Hunt rabul vettetett,
de halhatatlan lelke, mint eget
ostromló fecske, víg, szabad maradt.
Nagyúri lakáj! Hinnéd: várta csak,
börtönfalnál nem látva egyebet,
hogy - kényszeredve - zárt nyisson kezéd?
Ó, nemesebb volt sorsa, boldogabb!
Becsatangolta Spenser csarnokát,
lugas bűvös virágát tépte és
Miltonnal szállt a lég mezőin át:
saját körébe röptette merész,
hű lángelméje. Hírének ki árt,
ha holt leszel, s rongy bandád is kivész?

Eörsi István fordítása

Az angol romantikus költők második generációjának legnagyobb lírikusa 175. éve hunyta le szemét. Szegény családból származott, orvosnak készült. Tüdőbaját kezeltetve Itáliában halt meg. 1817-ben jelent meg első, 1820-ban utolsó kötete. Szonettjein és ódáin kívül két hosszabb költemény őrizte meg nevét: az Endüniön, valamint a Hyperion-töredék. A fenti, 1819-ben írt versében szereplő Leigh Hunt (1784-1859) angol író, költő és kritikus. Ő ismerte fel Shelley és Keats tehetségét. 1813-ban a Byron által is kigúnyolt régens herceg (a későbbi IV. György) ellen elkövetett sértés vádjával két évre bebörtönözték. Edmund Spenser (1552?-1599) pedig angol reneszánsz költő, akinek fő műve a hat könyvet tartalmazó, befejezetlenül maradt Tündérkirálynő című allegorikus költemény. Művéhez egy újfajta kilencsoros „spenseri strófaképletet” dolgozott ki, amelyet később Byron és Shelley is alkalmazott. Ő írt először angolul eklogákat és szonettciklust.